

A Győri Ítéltábla a dr. Velekei Ildikó ügyvéd által képviselt **felperesnek** a dr. V. Nagy Alíz ügyvéd által képviselt **alperes** ellen békéltető testület ajánlásának hatályon kívül helyezése iránt indított perében a Szombathelyi Törvényszék 2012. május 16. napján kelt, 20.G.40.034/2012/5. számú ítéletével szemben a felperes részéről 8. sorszám alatt bejelentett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 12.700.- (Tizenkettőezer-hétszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

....en a ... tétnél 2011. július 22. napján a x forgalmi rendszámú, "A" típusú személygépjármű jogosulatlanul vette igénybe a parkolóhelyet. A jogosulatlan használatról szóló, 12.675.- forint pótdíjfizetési kötelezettséget előíró felhívás "B" fogyasztó részére került postázásra. A felperes eljárását arra alapította, hogy a K és EKKH kezdeményezett adatlekérés szerint a jogosulatlan parkoló használat időpontjában a gépjármű "B" fogyasztó tulajdonát képezte. A fogyasztó tájékoztatta a felperest, hogy a gépjárművet már 2011. május 20. napján eladta, és jogszabályi kötelezettségének eleget téve a tulajdonváltás tényét az okmányirodának bejelentette. A fogyasztó részére az okmányiroda időközben hatósági bizonyítványt állított ki, melyben igazolta a fogyasztó állításának valóságát. A fogyasztó 2011. október 11. napján kérelmet terjesztett elő a felperesnél a hatósági bizonyítvány csatolásával az általa befizetett pótdíj visszautalása iránt. A felperes a kérelemnek nem tett eleget, ezért a fogyasztó 2011. november 8. napján kérelmet terjesztett elő az alperesnél a fogyasztói jogvita rendezésére irányuló eljárás lefolytatására.

Az alperes a 2011. december 16. napján kelt, BT/152/2011. számú ajánlásában felhívta a felperest, hogy az ajánlás kézhezvételétől számított 15 napon belül fizessen vissza a fogyasztónak 12.675.- forintot. Indokolásában megállapította, hogy a fogyasztó 2011. május 20. napján átruházta a hivatkozott gépjármű tulajdonjogát. A fogyasztó a bejelentési kötelezettségének jóval a vitatott parkolást megelőzően, már 2011. május hónapjában eleget

tett. Ezt erősítette meg a fogyasztó részéről csatolt, 2011. szeptember 21. napján kiállított hatósági bizonyítvány is. A 2004. évi CXL. törvény 83. § (4) bekezdése értelmében a hatósági bizonyítvány tartalmát - ellenkező bizonyításáig - mindenki köteles elfogadni. Mivel pedig a hatósági bizonyítványt cáfoló bizonyíték nem merült fel, ezért helyt adott a fogyasztó kérelmének. Kiemelte végezetül, hogy a felperes alávetési nyilatkozatot nem tett, így az alperes döntése csak ajánlásnak minősül.

A felperes a békéltető testület döntésével szemben keresetet terjesztett elő az elsőfokú bíróságon, melyben az ajánlás hatályon kívül helyezését kérte. Elsődlegesen arra hivatkozott, hogy a békéltető testületnek nem volt hatásköre az eljárás lefolytatására. A fogyasztóvédelemről szóló 1997. CLV. törvény (Fgytv.) 18. §-a rögzíti, hogy mely ügyek tartoznak a békéltető testület hatáskörébe, így a szerződéskötéssel és teljesítéssel kapcsolatos vita, mint fogyasztói jogvita. Ehhez képest a felperes az önkormányzatot megillető parkolási pótdíjak beszedésére irányuló tevékenységet végez, ez pedig nem minősül fogyasztói jogvitának. Másodlagosan az ajánlást tartalmilag is jogszabálysértőnek minősítette. Az érvényes bírói gyakorlattal ellentétesnek találta azt az álláspontot, mely szerint az adásvételi szerződés a gépjármű-nyilvántartásban átvezetés nélkül is megalapozná a vevő parkolási pótdíjért felelősségét. Hivatkozott olyan bírósági ítéletekre, amelyek szerint a gépjármű-nyilvántartásban szereplő tulajdonos, üzembentartó tartozik a parkolási pótdíjért felelősséggel és regressz igényként a kártérítést átháríthatja a vevőre. Utalt arra, hogy a közlekedési nyilvántartásról szóló törvény alapján van lehetősége a felperesnek adatokat beszerezni az ellenőrzött gépjárműről, azonban ennek tartalma korlátozott, és egyetlen forrása az országos nyilvántartás.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint a felperes tevékenysége egy speciális, nem materiális szolgáltatás nyújtása, Megyei Jogú Város közterületeinek parkolási célra történő értékesítése, és a díjak beszedése irányul. A szolgáltatás nyújtása keretében pedig szükséges a fogyasztói jogvédelem. Az ajánlás érdemben is megalapozott, ugyanis a fogyasztó hatósági igazolvánnyal igazolta, hogy a kérdéses személygépjármű az adott időszakban nem állt a tulajdonában. A gépjármű, mint speciális árucikk tulajdonjoga nem a hatósági regisztrációval száll át, hanem a felek közötti adásvételi szerződés megkötésével. A fogyasztót a vevő esetleges felróható magatartása, azaz az átírás elmaradása miatt joghátrány nem érheti.

Az elsőfokú bíróság a ítéletével a keresetet elutasította. Határozata indokolásában megállapította, hogy a panaszos "B" az Fgytv. 1. § (2) bekezdés a.) pontja szerint fogyasztónak, míg a felperes a b.) pont szerinti vállalkozásnak minősül a parkolás vonatkozásában létrejött polgári jogi jogviszonyban. Így a közöttük kialakult fogyasztói jogvita elintézése az Fgytv. 18. § (1) bekezdése alapján az alperes hatáskörébe tartozik. A fizetési meghagyásos - , illetve az abból perré alakult bírósági eljárás a békéltető testületi eljáráshoz képest kiegészítő eljárások. Ez következik az Fgytv. 34. § (1) bekezdésének rendelkezéséből is, miszerint az alperes határozata nem érinti a fogyasztónak azt a jogát, hogy igényét bírósági eljárás keretében érvényesítse. A fogyasztónak tehát választási lehetősége van: vagy alpereshez fordul, vagy igényét közvetlenül bírósági eljárásban érvényesíti; illetve az alperes ajánlását követően fordul bírósághoz. Az alperesnek abban az

esetben nincs hatásköre az eljárásra, ha a felperes díjigényét már korábban fizetési meghagyás vagy bírósági eljárás keretében érvényesítette.

Az elsőfokú bíróság az ajánlást érdemben is megalapozottnak ítélte. A fogyasztó ugyanis adásvételi szerződéssel, valamint hatósági bizonyítvánnyal igazolta, hogy a 2011. július 22-i parkolással érintett gépjárműnek 2011. május 20. napjáig volt a tulajdonosa. A parkolási díj megfizetéséről a Megyei Jogú Város Önkormányzatának 28/1996. (VI.27.) számú rendelete rendelkezik, ez azonban nem állít fel megdönthetetlen vélelmet amellet, hogy a parkolást igénybe vevőnek csak az adott parkolás időpontjában a gépjármű nyilvántartásban szereplő személy tekinthető és az érintett a későbbiek során hitelt érdemlő iratokkal nem igazolhatja azt, hogy a parkolás időpontjában már nem minősült gépjármű tulajdonosnak. A békéltető testület döntése így nem jogszabálysértő. A gépjármű nyilvántartásban szereplő üzembentartó nincs elzárva attól, hogy igazolja az üzembentartói és tulajdonosi minőségének az időközben történt megszűnését.

Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását, és a kereseti kérelemnek történő helyt adást kérte. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság a helyesen hivatkozott jogszabályi rendelkezésekből téves jogkövetkeztetést vont le. Fenntartotta azon álláspontját, hogy a békéltető testületnek nincs hatásköre az eljárásra. A felperes ugyanis a jogosulatlanul parkoló gépjárművek ellenőrzésére díjbeszedésére jogosult és köteles. A parkolási pótdíjak azonban nem a felperes, hanem a helyi önkormányzat bevételeit képezik. A felperes közpénznek minősülő bevételi forrás beszedésére írt elő kötelezettséget a felperes irányában. Így a felperes nem folytat bevételszerző tevékenységet, ezért az Fgytv. 2.§ b./ pontja szerint nem minősíthető olyan vállalkozásnak, amely fogyasztói jogvita alanya lehetne. Érdemben sem találta helytállónak az elsőfokú ítéletet, ugyanis álláspontja szerint a felperes számára a közúti járműnyilvántartás az a nyilvántartás, ahonnan tulajdonosi adatokat tud beszerezni. Az pedig nem a felperes érdekkörébe tartozik, hogy a hatósági bizonyítvány nem azonos adatokat tartalmaz az országos nyilvántartással. Kiemelte végül, hogy a panaszos magánszemély a megállapított díjat megfizette, ezzel a követelés jogalapját ésösszecszerűségét nem vitatta, és ez után kezdeményezett békéltető testületi eljárást az általa önkéntesen teljesített díj visszafizetésére.

Az alperes ellenkérelme a helyes indokokat tartalmazó elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Érvelése szerint a felperes és a fogyasztó között polgári jogi jogviszony keletkezett, ezt támasztja alá az 1988. évi I. törvény 9/D. § (3) bekezdése is. Az alperes álláspontja szerint a felperes a polgári jog alapjaival szembemenő elvet kíván deklarálni azáltal, hogy felelősségre vonás legyen lehetséges olyan esetben is, amikor a gépjármű eladója minden bejelentési kötelezettségének eleget tett, vagyis az adott helyzetben tőle elvárható magatartás megtétele esetében is.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a helyesen megállapított tényállásból érdemben is helytálló jogkövetkeztetésre jutva tartotta alaptalannak a felperes keresetét.

Az elsőfokú bíróság megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a panaszos fogyasztó által békéltető testület elé hozott jogvita fogyasztói jogvitaként elbírálására az alperes hatáskörrel rendelkezett. A fogyasztóvédelemről szóló törvény hatálya ugyanis a vállalkozások azon tevékenységére terjed ki, amely a fogyasztókat érinti, vagy érintheti (Fgytv. 1. § (1) bekezdés). A perbeli esetben pedig önálló foglalkozásán és gazdasági tevékenységi körén kívül eső célok érdekében eljáró természetes személy (a fogyasztó) vállalkozás részéről nyújtott árut/szolgáltatást, azaz ellenszolgáltatás fejében végzett tevékenységet vett igénybe (Fgytv. 2. § a), b), g), l) pontjai). A felperes által végzett parkolási díj és pótdíj beszedése ugyanis szolgáltatás nyújtásának minősül, mintegy a helyi önkormányzat tulajdonát képező közterület parkolás céljára történő igénybevételének ellenszolgáltatásaként.

Kellő alap nélküli a fellebbezés azon hivatkozása, mely szerint a felperes nem minősül vállalkozásnak, mivel a parkolási díj beszedésére irányuló tevékenységét nem gazdasági tevékenységével összefüggő célok érdekében végzi, a felperesnél bevétel nem realizálódik, az mind a helyi önkormányzat bevételeit képezi. A felperes, mint egyszemélyes gazdasági társaság egyedüli részvényese a helyi önkormányzat. (Gf. 4. sorszám alatt cégbizonyítvány) Ezért értelemszerű, hogy az üzletszerű gazdasági tevékenységét (a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. tv. 3.§ (1) bekezdése) tulajdonosa, az önkormányzat bevételeinek gyarapítása érdekében végzi. Ezért az Fgytv. 2.§ b./ pontja szerinti vállalkozásnak minősül, míg a fogyasztó által az alperes elé vitt jogvita a parkolási szerződés teljesítésével (így: a díjfizetéssel) kapcsolatos, az Fgytv. 18.§ (1) bekezdése szerinti fogyasztói jogvitának minősül, melyre nem kétségesen az alperes hatásköre kiterjed.

Az elsőfokú bíróság az előzőeken túl helyesen foglalt állást akkor is, mikor a békéltető testület ügy érdemére vonatkozó ajánlásával is egyetértett.

A parkolás tényével szerződéses jogviszony keletkezik, és a parkolási díj, mint szerződéses ellenszolgáltatás megfizetésére a helyszínen a szerződő fél, vagyis a parkolási szolgáltatást ténylegesen igénybe vevő személy köteles, és utóbb is ő tartozik felelősséggel a meg nem fizetett parkolási díj, pótdíj megfizetéséért. Mivel az üzemeltetői minőség magában foglalja a gépjármű tényleges használatát is, ezért vélelem szól amellett, hogy a gépjárművet a parkoláskor az üzemben tartó használta. A közúti közlekedés nyilvántartásáról szóló 1999. évi LXXXIV. törvény (Kknyt.) 19. § (1) bekezdésének n.) pontja is ebből a vélelemből indul ki, mikor lehetővé teszi a parkolási szolgáltatást nyújtó társaságok számára, hogy a parkolási díj meg nem fizetése esetén a díj és pótdíj behajtása érdekében igényelhessék a jármű tulajdonosára (üzemeltetőjára) vonatkozó adatokat. Ez a rendelkezés azonban csupán az igényérvényesítést megkönnyítő eljárásjogi szabálynak minősül abban a tipikus esetben, mikor a tényleges használó és az üzemeltető (tulajdonos) személye egybe esik. A vélelem azonban, hogy a parkolási szolgáltatást igénybe vevő szerződő fél az üzemeltető, megdönthető. A vélelem (praesumptio) ugyanis annyit jelent, hogy a jogalkalmazó elfogad valamely tényállítást annak minden kétséget kizáró bizonyítása nélkül is, pusztán a

valószínűség alapján, de az ellenérdekű fél részéről ellenbizonyításnak van helye, igazolható tehát, hogy a vélelmezett tényállás mégsem áll fenn. (2/2006. Polgári jogegységi határozat, Legfelsőbb Bíróság Gfv.XI.30.131/2006/4. számú eseti döntése) Az üzembentartó az említett vélelmet azzal tudja megdönteni, ha kétséget kizáró módon bizonyítja, hogy a gépjárműnek a parkolási szolgáltatás igénybevételekor már nem ő volt a tulajdonosa, üzembentartója, így annak használatára sem volt jogcíme. A közúti közlekedés nyilvántartásában foglalt adatokkal szembeni ellenbizonyítás lehetőségét támasztják alá a Kknyt. 28-29. §-ai is. Az említette törvényhelyek ugyanis mind az adatszolgáltató, mind pedig az adatokat nyilvántartó szerv kötelezettségévé teszik az észlelt, feltárt adathiba utólagos javítását.

A konkrét esetben a fogyasztó a közúti közlekedés nyilvántartásával szemben a bemutatott adásvételi szerződéssel, és az okmányiroda által kiállított hatósági bizonyítvánnyal kétséget kizáróan, a fentieknek megfelelően bizonyította, hogy a gépjárműnek a vitatott parkolás időpontjában (2011. július 22.) már nem volt tulajdonosa, üzembentartója, így azt nem is használhatta.

Végül megjegyzi az ítéletábra a felperes fellebbezésében foglaltakra, hogy a fogyasztó részéről a parkolási pótdíj és annak járulékos költségeinek befizetése önmagában nem tekinthető felelőssége elismerésének. A felperes 2011. augusztus 30. napján kelt, G.40.034/2012/2. szám alatt található fizetési felszólítása ugyanis figyelmeztetésként tartalmazza, hogy amennyiben a fogyasztó a megjelölt összeget a megadott határidőn belül nem fizeti meg, úgy a felperes bírósági eljárást fog kezdeményezni vele szemben. A fogyasztó pótdíj befizetése tehát csak a bírósági eljárás és az esetleges további költségek elkerüléseként értékelhető. Ezt támasztja alá az a tény is, hogy a fogyasztó elsődlegesen a sérelmes jogi helyzettel nem a bírósághoz, hanem a békéltető testülethez fordult, a jogvita minél egyszerűbb és gyorsabb lezárása érdekében.

Az ítéletábra a fellebbezést a Pp.256/A.§ (1) bekezdés f/ pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el és az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján hagyta helyben.

A fellebbezés eredményre nem vezetett, így a felperes a Pp.78.§ (1) bekezdése alapján viselni köteles a másodfokú eljárásban felmerült saját, és alperesi perköltségét. Ez utóbbi összegét az ítéletábra a 32/2003. (VIII.22.) IM.rendelet 3.§ (2), (5)-(6) bekezdései alapján az Áfa-val növelt 12.700.- Ft-ban határozta meg.

G y ő r, 2012. november 14.

Dr. Szalai György sk. a
tanács elnöke

Dr. Ferenczy Tamás sk.
előadó bíró

Dr. Bajnok István sk. bíró

A kiadmány hitelül
kiadó:

